ARREST VAN HET HOF (Derde kamer)

18 juni 2026*

„Prejudiciële verwijzing – Vrijheid van vestiging – Vrij verrichten van diensten – Gemeenschappelijke ordening van de markten voor landbouwproducten – Diensten op de interne markt – Nationale regeling die distributeurs van voedingsmiddelen met een omzet boven een bepaald bedrag gedurende een bepaalde periode verplicht om de prijzen van bepaalde voedingsmiddelen te verlagen en over minimumhoeveelheden daarvan te beschikken – Maatregel genomen wegens een gevaarlijke situatie – Geldboeten”

In zaak C-658/24,

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door de Győri Törvényszék (rechter in eerste aanleg Győr, Hongarije) bij beslissing van 23 september 2024, ingekomen bij het Hof op 9 oktober 2024, in de procedure

Penny Market Kft.

tegen

Komárom-Esztergom Vármegyei Kormányhivatal,

wijst

HET HOF (Derde kamer),

samengesteld als volgt: C. Lycourgos, kamerpresident, O. Spineanu-Matei, S. Rodin (rapporteur), N. Piçarra en N. Fenger, rechters,

advocaat-generaal: M. Szpunar,

griffier: I. Illéssy, administrateur,

gezien de stukken en na de terechtzitting op 13 november 2025,

gelet op de opmerkingen van:

– Penny Market Kft., vertegenwoordigd door B. Kemény, kamarai jogtanácsos, en L. Wallacher, ügyvéd,

* Procestaal: Hongaars.

– de Hongaarse regering, vertegenwoordigd door D. Csoknyai, M. Z. Fehér, R. Kissné Berta en K. Szíjjártó als gemachtigden,

– de Duitse regering, vertegenwoordigd door J. Möller en N. Scheffel als gemachtigden,

– de Oostenrijkse regering, vertegenwoordigd door A. Posch, J. Schmoll en M. Kopetski als gemachtigden,

– de Europese Commissie, vertegenwoordigd door V. Bottka en M. Mataija als gemachtigden,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 12 februari 2026,

het navolgende

Arrest

1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van de artikelen 49 en 56 VWEU, artikel 16, lid 1, van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (PB 2006, L 376, blz. 36), en verordening (EU) nr. 1308/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 tot vaststelling van een gemeenschappelijke ordening van de markten voor landbouwproducten en tot intrekking van de verordeningen (EEG) nr. 922/72, (EEG) nr. 234/79, (EG) nr. 1037/2001 en (EG) nr. 1234/2007 van de Raad (PB 2013, L 347, blz. 671), zoals gewijzigd bij verordening (EU) 2021/2117 van het Europees Parlement en de Raad van 2 december 2021 (PB 2021, L 435, blz. 262) (hierna: „verordening nr. 1308/2013”).

2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een geding tussen Penny Market Kft., een Hongaarse onderneming die deel uitmaakt van de Duitse voedingsmiddelendistributiegroep REWE, en de Komárom-Esztergom Vármegyei Kormányhivatal (bestuurlijke diensten van de provincie Komárom-Esztergom, Hongarije; hierna: „nationale autoriteit”) over het besluit van deze autoriteit om Penny Market met het oog op de consumentenbescherming een geldboete op te leggen.

Toepasselijke bepalingen

Unierecht

VWEU

3 Artikel 49 VWEU luidt als volgt:

„In het kader van de volgende bepalingen zijn beperkingen van de vrijheid van vestiging voor onderdanen van een lidstaat op het grondgebied van een andere lidstaat verboden. Dit verbod heeft eveneens betrekking op beperkingen betreffende de oprichting van agentschappen, filialen of dochterondernemingen door de onderdanen van een lidstaat die op het grondgebied van een lidstaat zijn gevestigd.

De vrijheid van vestiging omvat, behoudens de bepalingen van het hoofdstuk betreffende het kapitaal, de toegang tot werkzaamheden anders dan in loondienst en de uitoefening daarvan alsmede de oprichting en het beheer van ondernemingen, en met name van vennootschappen in de zin van de tweede alinea van artikel 54, overeenkomstig de bepalingen welke door de wetgeving van het land van vestiging voor de eigen onderdanen zijn vastgesteld."

4 Artikel 56 VWEU bepaalt:

„In het kader van de volgende bepalingen zijn de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de [Europese] Unie verboden ten aanzien van de onderdanen der lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan die, waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht.

[…]"

Verordening nr. 1308/2013

5 Artikel 219 („Maatregelen ter bestrijding van marktverstoringen") van verordening nr. 1308/2013 bepaalt in lid 1:

„Teneinde efficiënt en doeltreffend te kunnen reageren op dreigende marktverstoringen als gevolg van aanzienlijke prijsstijgingen of -dalingen op interne of externe markten of andere gebeurtenissen en omstandigheden die de betrokken markt ernstig verstoren of dreigen te verstoren, voor zover deze situatie of de weerslag daarvan op de markt zou kunnen voortduren of verslechteren, is de [Europese] Commissie bevoegd overeenkomstig artikel 227 gedelegeerde handelingen vast te stellen met betrekking tot de maatregelen die nodig zijn om die situatie op de markt te verhelpen, zulks met inachtneming van de verplichtingen die voortvloeien uit overeenkomstig het VWEU gesloten internationale overeenkomsten en mits andere in deze verordening bedoelde maatregelen niet blijken te volstaan of niet geschikt blijken te zijn.

Indien dwingende redenen van urgentie dat in het geval van de in de eerste alinea van dit lid bedoelde dreigende marktverstoringen vereisen, is de in artikel 228 bedoelde procedure van toepassing op de op grond van de eerste alinea van dit lid vast te stellen gedelegeerde handelingen.

[…]"

6 Artikel 221 („Maatregelen om specifieke problemen op te lossen") van deze verordening bepaalt in de leden 1 en 2:

„1. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen vast waarin de noodmaatregelen worden genomen die nodig en gerechtvaardigd zijn voor de oplossing van specifieke problemen. […]

2. Teneinde specifieke problemen op te lossen, en om naar behoren gemotiveerde dwingende redenen van urgentie die verband houden met omstandigheden waarin de voorwaarden voor de productie en de afzet snel dreigen te verslechteren en die moeilijk te verhelpen zouden kunnen zijn indien de maatregelen worden uitgesteld, stelt de Commissie […] onmiddellijk toepasselijke uitvoeringshandelingen vast."

Richtlijn 2006/123

7 Artikel 1 („Doel”) van richtlijn 2006/123 bepaalt:

„1. Deze richtlijn stelt algemene bepalingen ter vergemakkelijking van de uitoefening van de vrijheid van vestiging van dienstverrichters en het vrije verkeer van diensten vast, met waarborging van een hoge kwaliteit van de diensten.

2. Deze richtlijn heeft geen betrekking op de liberalisering van diensten van algemeen economisch belang die voorbehouden zijn aan openbare of particuliere entiteiten, noch op de privatisering van openbare dienstverrichtende entiteiten.

3. Deze richtlijn heeft geen betrekking op de afschaffing van dienstverrichtende monopolies, noch op steunmaatregelen van de lidstaten die onder de communautaire mededingingsvoorschriften vallen.

Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de vrijheid van de lidstaten om in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht vast te stellen wat zij als diensten van algemeen economisch belang beschouwen, hoe deze diensten moeten worden georganiseerd en gefinancierd, in overeenstemming met de regels inzake staatssteun, en aan welke bijzondere verplichtingen zij onderworpen zijn.

4. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de maatregelen die op communautair of nationaal niveau en in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht zijn genomen ter bescherming of bevordering van culturele of linguïstische verscheidenheid of de pluriformiteit van de media.

5. Deze richtlijn laat het strafrecht van de lidstaten onverlet. De lidstaten mogen echter niet het vrij verrichten van diensten beperken door strafrechtelijke bepalingen toe te passen die meer bepaald de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit regelen of hierop van invloed zijn, en aldus de in deze richtlijn neergelegde regels omzeilen.

6. Deze richtlijn laat het arbeidsrecht onverlet, dat wil zeggen alle wettelijke of contractuele bepalingen betreffende arbeids- en tewerkstellingsvoorwaarden met inbegrip van de gezondheid en veiligheid op het werk en de betrekkingen tussen werkgevers en werknemers, die de lidstaten toepassen overeenkomstig nationale wettelijke bepalingen die in overeenstemming zijn met het Gemeenschapsrecht. Evenmin is deze richtlijn van invloed op de socialezekerheidswetgeving van de lidstaten.

7. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de uitoefening van de grondrechten zoals die zijn erkend door de lidstaten en in het Gemeenschapsrecht. Zij doet evenmin afbreuk aan het recht om over collectieve arbeidsovereenkomsten te onderhandelen en deze te sluiten en naleving ervan af te dwingen, en om vakbondsacties te voeren overeenkomstig de nationale wetgeving en praktijken die in overeenstemming zijn met het Gemeenschapsrecht.”

8 Artikel 3 („Verband met andere bepalingen van het Gemeenschapsrecht”) van deze richtlijn bepaalt in lid 1 het volgende:

„Indien de bepalingen van deze richtlijn strijdig zijn met een bepaling van andere communautaire regelgeving die betrekking heeft op specifieke aspecten van de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit in specifieke sectoren of voor specifieke beroepen dan heeft de bepaling van de

andere communautaire regelgeving voorrang en is deze van toepassing op die specifieke sectoren of beroepen. […]

[…]”

9 In artikel 4 („Definities”) van die richtlijn is bepaald:

„Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1) ‚dienst’: elke economische activiteit, anders dan in loondienst, die gewoonlijk tegen vergoeding geschiedt, zoals bedoeld in artikel [57 VWEU];

[…]

5) ‚vestiging’: de daadwerkelijke uitoefening van een economische activiteit, zoals bedoeld in artikel [49 VWEU], door de dienstverrichter voor onbepaalde tijd en vanuit een duurzame infrastructuur, van waaruit daadwerkelijk diensten worden verricht;

[…]”

10 Artikel 14 („Verboden eisen”) van richtlijn 2006/123 luidt als volgt:

„De lidstaten stellen de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit op hun grondgebied niet afhankelijk van de volgende eisen:

1) discriminerende eisen die direct of indirect verband houden met de nationaliteit of, voor ondernemingen, met de plaats van de statutaire zetel, waaronder met name:
   a) nationaliteitseisen voor de dienstverrichter, zijn personeel, de aandeelhouders of de leden van het toezichthoudend of het bestuursorgaan van de dienstverrichter;
   b) de eis dat de dienstverrichter, zijn personeel, de aandeelhouders of de leden van het toezichthoudend of het bestuursorgaan hun verblijfplaats hebben op hun grondgebied;

[…]”

11 Artikel 15 („Aan evaluatie onderworpen eisen”) van richtlijn 2006/123 bepaalt:

„1. De lidstaten onderzoeken of in hun rechtsstelsel de in lid 2 bedoelde eisen worden gesteld en zien erop toe dat eventueel bestaande eisen verenigbaar zijn met de in lid 3 bedoelde voorwaarden. De lidstaten passen hun wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen aan om de eisen met die voorwaarden in overeenstemming te brengen.

2. De lidstaten onderzoeken of de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit in hun rechtsstelsel afhankelijk wordt gesteld van de volgende niet-discriminerende eisen:

a) kwantitatieve of territoriale beperkingen, met name in de vorm van beperkingen op basis van de bevolkingsomvang of een geografische minimumafstand tussen de dienstverrichters;

b) eisen die van de dienstverrichter verlangen dat hij een bepaalde rechtsvorm heeft;

c) eisen aangaande het aandeelhouderschap van een onderneming;

d) eisen, niet zijnde eisen die betrekking hebben op aangelegenheden die vallen onder richtlijn 2005/36/EG [van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties (PB 2005, L 255, blz. 22),] of die in andere communautaire instrumenten zijn behandeld, die de toegang tot de betrokken dienstenactiviteit wegens de specifieke aard ervan voorbehouden aan bepaalde dienstverrichters;

e) een verbod om op het grondgebied van dezelfde staat meer dan één vestiging te hebben;

f) eisen die een minimum aantal werknemers vaststellen;

g) vaste minimum- en/of maximumtarieven waaraan de dienstverrichter zich moet houden;

h) een verplichting voor de dienstverrichter om in combinatie met zijn dienst andere specifieke diensten te verrichten.

3. De lidstaten controleren of de in lid 2 bedoelde eisen aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) discriminatieverbod: de eisen maken geen direct of indirect onderscheid naar nationaliteit of, voor vennootschappen, de plaats van hun statutaire zetel;

b) noodzakelijkheid: de eisen zijn gerechtvaardigd om een dwingende reden van algemeen belang;

c) evenredigheid: de eisen moeten geschikt zijn om het nagestreefde doel te bereiken; zij gaan niet verder dan nodig is om dat doel te bereiken en dat doel kan niet met andere, minder beperkende maatregelen worden bereikt.

4. De leden 1, 2 en 3 zijn alleen van toepassing op wetgeving op het gebied van diensten van algemeen economisch belang voor zover de toepassing van die leden de vervulling, in feite of in rechte, van de aan hen toegewezen bijzondere taak niet belemmert.

5. In het in artikel 39, lid 1, bedoelde verslag over de wederzijdse beoordeling vermelden de lidstaten:

a) de eisen die zij willen handhaven en de redenen waarom deze eisen volgens hen voldoen aan de voorwaarden van lid 3;

b) de eisen die zijn ingetrokken of versoepeld.

6. Uiterlijk op 28 december 2006 stellen de lidstaten geen nieuwe eisen van een in lid 2 bedoeld type, tenzij deze aan de voorwaarden van lid 3 voldoen.

7. De lidstaten stellen de Commissie in kennis van alle nieuwe wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die in lid 6 bedoelde eisen bevatten, alsmede van de redenen voor die eisen. De Commissie deelt die bepalingen aan de andere lidstaten mede. Die kennisgeving belet de lidstaten niet de betrokken bepalingen vast te stellen.

Binnen drie maanden na de datum van ontvangst van de kennisgeving onderzoekt de Commissie of deze nieuwe eisen verenigbaar zijn met het Gemeenschapsrecht en stelt zij waar passend een beschikking vast waarin zij de betrokken lidstaat verzoekt van vaststelling van de eisen af te zien of deze in te trekken.

Met het kennis geven van een ontwerp van nationale wet overeenkomstig richtlijn 98/34/EG [van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij (PB 1998, L 204, blz. 37),] wordt tegelijkertijd voldaan aan de kennisgevingsplicht van deze richtlijn."

12 Artikel 16 („Vrij verrichten van diensten") van die richtlijn bepaalt in lid 1:

„De lidstaten eerbiedigen het recht van dienstverrichters om diensten te verrichten in een andere lidstaat dan die waar zij gevestigd zijn.

De lidstaat waar de dienst wordt verricht, zorgt voor vrije toegang tot en vrije uitoefening van een dienstenactiviteit op zijn grondgebied.

De lidstaten maken de toegang tot en de uitoefening van een dienstenactiviteit op hun grondgebied niet afhankelijk van de naleving van eisen die niet aan de volgende beginselen voldoen:

a) discriminatieverbod: de eisen maken geen direct of indirect onderscheid naar nationaliteit of, voor rechtspersonen, naar de lidstaat waar zij gevestigd zijn;

b) noodzakelijkheid: de eisen zijn gerechtvaardigd om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, de volksgezondheid of de bescherming van het milieu;

c) evenredigheid: de eisen moeten geschikt zijn om het nagestreefde doel te bereiken en gaan niet verder dan wat nodig is om dat doel te bereiken."

Hongaars recht

Wet nr. XCIII van 2021 inzake de coördinatie van defensie- en veiligheidsactiviteiten

13 § 80, lid 1, onder d), lid 2, onder b), en lid 3, van védelmi és biztonsági tevékenységek összehangolásáról szóló 2021. évi XCIII. törvény (wet nr. XCIII van 2021 inzake de coördinatie van defensie- en veiligheidsactiviteiten) (*Magyar Közlöny* 2021/118) bepaalt:

„(1) In tijden van gevaar kan de regering bij besluit de toepassing van bepaalde wetten opschorten, afwijken van bepaalde wettelijke bepalingen en andere uitzonderlijke maatregelen nemen om de veiligheid van het leven, de gezondheid, personen, goederen en rechten van burgers en de stabiliteit van de nationale economie te waarborgen.

(2) De regering kan de haar bij lid 1 verleende bevoegdheden uitoefenen om wetgeving vast te stellen op gebieden die verband houden met de economische veiligheid en de voorzieningszekerheid.

(3) De regering kan haar bevoegdheden uit hoofde van lid 1 uitoefenen – voor zover nodig in het licht van de aanleiding en op een wijze die in verhouding staat tot het te bereiken doel – om een gebeurtenis die aanleiding kan geven tot een staat van oorlog, een noodtoestand of een gevaarlijke situatie te voorkomen en te beheersen, deze toestand of situatie te beëindigen alsook de schadelijke gevolgen ervan te voorkomen of te verhelpen."

Besluit 162/2023

14 Háborús élelmiszerár-infláció csökkentése érdekében szükséges intézkedésekről szóló 162/2023. (V. 5.) Korm. rendelet (regeringsbesluit 162/2023 inzake maatregelen om de inflatie van voedselprijzen als gevolg van de oorlog terug te dringen) van 5 mei 2023 (*Magyar Közlöny* 2023/66; hierna: „besluit 162/2023") is op 6 mei 2023 in werking getreden.

15 § 1, lid 2, punt 2, van besluit 162/2023 bepaalt:

„Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder ‚distributeur': een handelaar waarvan de hoofdactiviteit volgens de statistische nomenclatuur van de economische activiteiten in de Europese Unie valt onder de code ‚4711 – Detailhandel in niet-gespecialiseerde winkels waarbij voedings- en genotmiddelen overheersen', en waarvan de netto-omzet in de zin van a kiskereskedelmi adóról szóló 2020. évi XLV. törvény [wet nr. XLV van 2020 betreffende de belasting op de detailhandel] in 2021 meer dan 1 miljard [Hongaarse forint (HUF) (ongeveer 2 500 000 EUR)] bedroeg."

16 § 2 van dit besluit luidt:

„(1) Voor de in bijlage 1 vermelde productcategorieën (hierna: ‚productcategorieën waarvoor de verplichte actieprijs geldt') en de in bijlage 2 vermelde productsoorten is de distributeur verplicht om tussen 1 juni 2023 en 30 juni 2024 per winkel (of, in het geval van postorderverkoop, op elk verkoopplatform) een prijsverlaging toe te passen.

(2) Voor de in bijlage 1 vermelde productcategorieën is de distributeur in het kader van de in lid 1 bedoelde prijsverlaging gedurende de actieperiode, en vanaf het einde daarvan op terugkerende basis, per productcategorie waarvoor de verplichte actieprijs geldt, verplicht voor ten minste één product van zijn keuze (hierna: ‚product waarvoor de verplichte actieprijs geldt') een brutokleinhandelsprijs toe te passen die ten minste 15 % lager ligt dan de laagste brutokleinhandelsprijs die hij in de voorafgaande 30 dagen heeft toegepast (hierna: ‚actieprijs')."

17 § 3, lid 1, van dat besluit luidt als volgt:

„De distributeur is verplicht om:

a) het product waarvoor de verplichte actieprijs geldt te verhandelen, en

b) van dit product ten minste een dagelijkse hoeveelheid te koop aan te bieden die overeenkomt met de gemiddelde dagelijkse hoeveelheid die hij in 2022 heeft verkocht, zodat de consument steeds kan worden bediend."

18 De producten waarop besluit 162/2023 betrekking heeft en die in de onderhavige zaak aan de orde zijn, zijn opgesomd in de punten 16 en 20 van bijlage 1 bij dat besluit, die luiden als volgt:

„Bijlage 1 – Productcategorieën waarvoor de verplichte actieprijs geldt:

[…]

16. Vers fruit

[…]

20. Mineraalwater en frisdranken.”

Hoofdgeding en prejudiciële vragen

19 In het licht van het gewapend conflict dat sinds februari 2022 aan de gang is in Oekraïne – een buurland van Hongarije – heeft de Hongaarse regering op 24 mei 2022 een „gevaarlijke situatie” afgekondigd, die herhaaldelijk is verlengd en haar ertoe heeft gebracht bij besluit bepaalde buitengewone maatregelen te nemen, waartoe zij bevoegd is op grond van § 80 van wet nr. XCIII van 2021.

20 In dit verband heeft de regering, om de consument te beschermen tegen buitensporige inflatie, onder meer besluit 162/2023 vastgesteld, waarbij met ingang van 6 mei 2023 een regeling met verplichte prijsverlagingen werd ingevoerd.

21 In wezen verplicht § 2, lid 2, van dit besluit, gelezen in samenhang met § 1, lid 2, punt 2, ervan, handelaren die actief zijn in de detailhandel in voedingsmiddelen met een jaaromzet van meer dan 1 miljard HUF (ongeveer 2 500 000 EUR) in 2021, om gedurende een bepaalde periode („actieperiode”) een brutokleinhandelsprijs toe te passen die ten minste 15 % lager ligt dan de laagste brutokleinhandelsprijs die zij in de voorafgaande 30 dagen hebben toegepast, en wel voor ten minste één product van hun keuze uit elke in bijlage 1 bij dat besluit genoemde productcategorie. Bovendien zijn deze distributeurs op grond van § 3, lid 1, van dat besluit verplicht om de betrokken producten op de markt te brengen in de gemiddelde dagelijkse hoeveelheid die zij in 2022 hebben verkocht, teneinde te waarborgen dat de klanten steeds kunnen worden bediend.

22 In geval van niet-nakoming van de verplichtingen van besluit 162/2023 kan de nationale autoriteit geldboeten opleggen. Bovendien kan zij de betrokken distributeur gelasten zijn activiteiten tijdelijk stop te zetten in de winkel waar de schending heeft plaatsgevonden.

23 Op 20 februari 2024 verrichtte de nationale autoriteit een controle ter plaatse in een door Penny Market geëxploiteerde winkel.

24 De nationale autoriteit heeft vastgesteld dat twee van de producten waarop de actieperiode betrekking had, te weten appelen en mineraalwater en frisdranken, die respectievelijk vallen onder de productcategorieën bedoeld in de punten 16 en 20 van bijlage 1 bij besluit 162/2023, niet in de winkelruimte waren uitgestald en dat op de dag van de controle geen verkoop van deze producten had plaatsgevonden.

25 Bij besluit van 27 maart 2024 heeft de nationale autoriteit Penny Market bijgevolg een geldboete van 4 000 000 HUF (ongeveer 10 000 EUR) opgelegd. In de motivering van dit besluit werd erop gewezen dat Penny Market § 3, lid 1, van besluit 162/2023 heeft geschonden, aangezien deze producten, hoewel zij op voorraad waren, op het tijdstip van de controle niet in de winkelruimte waren uitgestald, zodat er op het tijdstip van de controle nog geen verkoop van deze producten had plaatsgevonden. Penny Market had de producten dus niet te koop aangeboden gedurende een dag van de actieperiode, die een week duurde. De nationale autoriteit was derhalve van mening dat deze winkel de gemiddelde dagelijkse hoeveelheid die in 2022 werd verhandeld, niet op zodanige wijze te koop had aangeboden dat de klanten steeds konden worden bediend.

26 Penny Market is tegen dat besluit opgekomen bij de Győri Törvényszék (rechter in eerste aanleg Győr, Hongarije), de verwijzende rechter. Wat de appelen betreft, heeft zij ten eerste aangevoerd dat zij het bevoegde ministerie in kennis had gesteld van een vertraging bij de levering van dit product, en ten tweede dat zij op de dag van de controle de gemiddelde dagelijkse hoeveelheid had verkocht die in 2022 was verhandeld. Volgens Penny Market had verweerster de verkoop gedurende de gehele dag in aanmerking moeten nemen in plaats van haar vaststellingen te baseren op één bepaald tijdstip. Met betrekking tot de productcategorie mineraalwater en frisdranken voert Penny Market aan dat consumenten vervangende producten tot hun beschikking hadden.

27 De verwijzende rechter merkt op dat Penny Market is opgericht door een Duitse voedingsmiddelendistributiegroep en dat haar kapitaal dus niet in handen is van Hongaarse burgers. Aangezien de detailhandel in voedingsmiddelen een commerciële activiteit in de zin van artikel 57, onder b), VWEU is, vraagt deze rechter zich af of besluit 162/2023 verenigbaar is met het Unierecht, met name met het vrij verrichten van diensten, en verordening nr. 1308/2013. In casu is ook de vrijheid van vestiging van toepassing, aangezien deze vrijheid zich uitstrekt tot de uitoefening door Penny Market van economische activiteiten als zelfstandige onderneming.

28 In deze omstandigheden heeft de Győri Törvényszék de behandeling van de zaak geschorst en het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„1) Moeten de artikelen 49 en 56 VWEU en artikel 16, lid 1, van richtlijn [2006/123] aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling die onder verwijzing naar een gevaarlijke situatie uitsluitend detailhandelaren in voedingsmiddelen met een jaaromzet van meer dan 1 miljard HUF [(ongeveer 2 500 000 EUR)] verplicht om gedurende een bepaalde periode voor bepaalde categorieën producten een brutokleinhandelsprijs toe te passen die ten minste 15 % lager ligt dan de laagste brutokleinhandelsprijs die zij in de voorafgaande 30 dagen hebben toegepast, en die in de verplichte oplegging van een geldboete voorziet voor het geval dat deze verplichting niet wordt nageleefd?

2) Moet verordening [nr. 1308/2013] aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een nationale regeling die onder verwijzing naar een gevaarlijke situatie uitsluitend detailhandelaren in voedingsmiddelen met een jaaromzet van meer dan 1 miljard HUF [(ongeveer 2 500 000 EUR)] verplicht om gedurende een bepaalde periode voor bepaalde categorieën producten een brutokleinhandelsprijs toe te passen die ten minste 15 % lager ligt dan de laagste brutokleinhandelsprijs die zij in de voorafgaande 30 dagen hebben toegepast, en die in de verplichte oplegging van een geldboete voorziet voor het geval dat deze verplichting niet wordt nageleefd?”

Beantwoording van de prejudiciële vragen

Tweede vraag

29 Met zijn tweede vraag, die als eerste moet worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in essentie te vernemen of verordening nr. 1308/2013 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een regeling van een lidstaat die, gelet op een gevaarlijke situatie, detailhandelaren in voedingsmiddelen met een jaaromzet van meer dan 2 500 000 EUR op straffe van een geldboete verplicht om gedurende een bepaalde periode voor bepaalde categorieën producten die binnen het toepassingsgebied van deze verordening vallen, een brutokleinhandelsprijs toe te passen die

ten minste 15 % lager ligt dan de laagste brutokleinhandelsprijs die zij in de voorafgaande 30 dagen hebben toegepast, en om gedurende die periode steeds over minimumhoeveelheden van bepaalde producten te beschikken.

30 Er zij aan herinnerd dat de lidstaten in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (hierna: „GLB"), dat overeenkomstig artikel 4, lid 2, onder d), VWEU onder de gedeelde bevoegdheid van de Unie en de lidstaten valt, over een wetgevingsbevoegdheid beschikken die zij kunnen uitoefenen voor zover de Unie haar bevoegdheid niet heeft uitgeoefend, zoals blijkt uit artikel 2, lid 2, VWEU (arrest van 12 september 2024, SPAR Magyarország, C-557/23, EU:C:2024:737, punt 35 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

31 Volgens vaste rechtspraak dienen de lidstaten, wanneer op een bepaald gebied een gemeenschappelijke ordening van de markten (hierna: „GMO") tot stand is gebracht, zich evenwel te onthouden van elke maatregel die daarvan afwijkt of er inbreuk op maakt. Evenmin verenigbaar met een GMO zijn bepalingen die de doeltreffende werking daarvan belemmeren, ook wanneer de GMO geen uitputtende regeling voor het betrokken gebied bevat (arrest van 12 september 2024, SPAR Magyarország, C-557/23, EU:C:2024:737, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

32 Indien een prijsstellingsmechanisme ontbreekt, maakt de op vrije mededinging berustende vrije vaststelling van de verkoopprijzen deel uit van verordening nr. 1308/2013 en vormt zij een uiting van het beginsel van het vrije verkeer van goederen onder voorwaarden van daadwerkelijke mededinging (arrest van 12 september 2024, SPAR Magyarország, C-557/23, EU:C:2024:737, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

33 Niettemin staat de totstandbrenging van een GMO er niet aan in de weg dat de lidstaten nationale regels toepassen die een andere doelstelling van algemeen belang nastreven dan die van de GMO, zelfs wanneer die regels gevolgen kunnen hebben voor de werking van de interne markt in de betrokken sector, op voorwaarde dat zij geschikt zijn om het nagestreefde doel te verwezenlijken en niet verder gaan dan ter bereiking van dat doel noodzakelijk is (arrest van 12 september 2024, SPAR Magyarország, C-557/23, EU:C:2024:737, punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

34 In de eerste plaats moet worden vastgesteld, zoals de verwijzende rechter heeft opgemerkt, dat een verplichting als bedoeld in besluit 162/2023 om bepaalde landbouwproducten tegen een verplicht verlaagde brutokleinhandelsprijs te verkopen, en dit binnen een bepaalde minimumhoeveelheid, de distributeurs belet hun verkoopprijzen en de hoeveelheden die zij wensen te verkopen, vrij te bepalen op basis van economische overwegingen die op vrije mededinging berusten. Deze verplichting doet dus afbreuk aan de vrije mededinging, die, zoals in punt 32 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht, deel uitmaakt van verordening nr. 1308/2013.

35 In de tweede plaats moeten de in besluit 162/2023 bedoelde maatregelen overeenkomstig de in punt 33 van het onderhavige arrest in herinnering gebrachte rechtspraak worden gerechtvaardigd door het nastreven van een andere doelstelling van algemeen belang dan die van de GMO.

36 In casu werd volgens de Hongaarse regering met dit besluit een tweeledig doel nagestreefd, namelijk de bestrijding van de inflatie en de bescherming van kwetsbare consumenten door te voorzien in een gegarandeerde bevoorrading van basislevensmiddelen tegen betaalbare prijzen.

37 In dit verband moet worden opgemerkt dat de Commissie krachtens de artikelen 219 en 221 van verordening nr. 1308/2013 onder bepaalde voorwaarden bevoegd is om de nodige maatregelen te nemen om te reageren op, ten eerste, dreigende marktverstoringen als gevolg van aanzienlijke prijsstijgingen of -dalingen op interne of externe markten of andere gebeurtenissen en omstandigheden, waaronder noodsituaties, en ten tweede, specifieke problemen in noodsituaties. Gelet op de specifieke situaties die zij regelen, kunnen deze bepalingen echter niet zo ruim worden uitgelegd dat die verordening in haar geheel betrekking heeft op de doelstellingen van algemeen belang die met besluit 162/2023 worden nagestreefd, namelijk de bestrijding van de inflatie en de bescherming van kwetsbare consumenten door te voorzien in een gegarandeerde bevoorrading van basislevensmiddelen tegen betaalbare prijzen (zie in die zin arrest van 12 september 2024, SPAR Magyarország, C-557/23, EU:C:2024:737, punt 42).

38 In die omstandigheden kan een lidstaat zich beroepen op de doelstelling van inflatiebestrijding of bescherming van kwetsbare consumenten om maatregelen te rechtvaardigen als die welke zijn opgenomen in besluit 162/2023, die afbreuk doen aan het prijsstellingsmechanisme onder voorwaarden van daadwerkelijke mededinging, waarop de verordening nr. 1308/2013 is gebaseerd (zie in die zin arrest van 12 september 2024, SPAR Magyarország, C-557/23, EU:C:2024:737, punt 43).

39 Maatregelen als die bedoeld in besluit 162/2023, waarbij gedurende een bepaalde periode bepaalde prijsverlagingen worden opgelegd alsook de verplichting om altijd over minimumhoeveelheden van bepaalde voedingsmiddelen te beschikken, moeten voldoen aan de evenredigheidsvoorwaarden die in de rechtspraak van het Hof zijn geformuleerd, namelijk geschikt zijn om het nagestreefde doel te verwezenlijken en niet verder gaan dan ter bereiking van dat doel noodzakelijk is. In dit verband moet bij die evenredigheidstoetsing rekening worden gehouden met de doelstellingen van het GLB en het goed functioneren van de GMO, wat vereist dat een afweging plaatsvindt tussen die doelstellingen en de doelstellingen die met dat besluit worden beoogd (zie in die zin arrest van 12 september 2024, SPAR Magyarország, C-557/23, EU:C:2024:737, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

40 Wat de vraag betreft of de betrokken maatregelen geschikt zijn om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken, zij erop gewezen dat volgens vaste rechtspraak een nationale wettelijke regeling slechts geschikt is om het ermee beoogde doel te verwezenlijken indien die maatregel daadwerkelijk ertoe strekt dat doel op samenhangende en stelselmatige wijze te verwezenlijken (arrest van 12 september 2024, SPAR Magyarország, C-557/23, EU:C:2024:737, punt 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

41 In dit verband worden ten eerste, zoals de advocaat-generaal in punt 36 van zijn conclusie in essentie heeft opgemerkt, met de vaststelling van een maximumprijs voor bepaalde producten op detailhandelsniveau de doelstellingen van inflatiebestrijding en bescherming van kwetsbare consumenten niet op coherente en stelselmatige wijze nagestreefd, aangezien die vaststelling enkel geldt voor handelaren in voedingsmiddelen met een jaaromzet van meer dan 1 miljard HUF (ongeveer 2 500 000 EUR), die zich, zoals blijkt uit de verwijzingsbeslissing, in het algemeen in stedelijke gebieden, veeleer dan in landelijke gebieden bevinden.

42 Uit dit kenmerk van de in het hoofdgeding aan de orde zijnde maatregelen vloeit dus voort dat een aanzienlijk deel van de in de betrokken lidstaat in de handel gebrachte voedingsmiddelen wordt verkocht door handelaren die aan de toepassing van deze maatregelen ontsnappen, en dat een aanzienlijk deel van de kwetsbare consumenten in de praktijk moeilijk toegang zal hebben tot voedingsmiddelen waarvan de prijzen op grond van die maatregelen moeten worden verlaagd.

43 Ten tweede is de verplichting om een minimumhoeveelheid van bepaalde producten in voorraad te houden evenmin geschikt om de verwezenlijking van de genoemde doelstellingen te waarborgen, aangezien deze maatregel ook geldt voor dezelfde beperkte groep handelaren.

44 Gelet op een en ander moet op de tweede vraag worden geantwoord dat verordening nr. 1308/2013 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een regeling van een lidstaat die, gelet op een gevaarlijke situatie, detailhandelaren in voedingsmiddelen met een jaaromzet van meer dan 2 500 000 EUR op straffe van een geldboete verplicht om gedurende een bepaalde periode voor bepaalde categorieën producten die binnen het toepassingsgebied van deze verordening vallen, een brutokleinhandelsprijs toe te passen die ten minste 15 % lager ligt dan de laagste brutokleinhandelsprijs die zij in de voorafgaande 30 dagen hebben toegepast, en om gedurende die periode steeds over minimumhoeveelheden van bepaalde producten te beschikken.

Eerste vraag

45 Vooraf moet eraan worden herinnerd dat het Hof in het kader van de bij artikel 267 VWEU ingestelde procedure van samenwerking tussen de nationale rechterlijke instanties en het Hof tot taak heeft de nationale rechter een antwoord te geven dat nuttig is voor de oplossing van het bij hem aanhangige geding. Daartoe dient het Hof de voorgelegde vragen in voorkomend geval te herformuleren en, indien nodig, de bepalingen van het recht van de Unie in aanmerking te nemen die door de nationale rechter in zijn vraag niet zijn genoemd (arrest van 30 januari 2025, Trenitalia, C-510/23, EU:C:2025:41, punt 28 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

46 In het kader van de onderhavige prejudiciële verwijzing dient van deze mogelijkheid gebruik te worden gemaakt.

47 In dit verband moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat richtlijn 2006/123 van toepassing is op het hoofdgeding omdat de activiteit bestaande in detailhandel in goederen een „dienst” in de zin van artikel 4, punt 1, van deze richtlijn vormt (zie in die zin arrest van 30 januari 2018, X en Visser, C-360/15 en C-31/16, EU:C:2018:44, punt 97).

48 In de tweede plaats heeft de onderhavige zaak, zoals de advocaat-generaal in punt 41 van zijn conclusie heeft opgemerkt, geen betrekking op de activiteiten die krachtens artikel 1, leden 1 tot en met 7, van richtlijn 2006/123 van de werkingssfeer van deze richtlijn zijn uitgesloten.

49 In de derde plaats moet, zoals de advocaat-generaal in punt 42 van zijn conclusie heeft opgemerkt, worden geoordeeld dat de toepasselijkheid van verordening nr. 1308/2013 op het hoofdgeding niet uitsluit dat richtlijn 2006/123 gelijktijdig op dat geding van toepassing is. Die verordening bevat immers geen regels die specifieke aspecten regelen van de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit in specifieke sectoren of voor specifieke beroepen in de zin van artikel 3 van deze richtlijn, zodat deze verordening niet onder dat artikel 3 valt en niet in strijd is met die richtlijn.

50 In de vierde plaats moet worden vastgesteld dat de relevante bepalingen die in het hoofdgeding van toepassing zijn, de artikelen 14 en 15 van richtlijn 2006/123 zijn, die betrekking hebben op de vrijheid van vestiging, het onderwerp van hoofdstuk III van deze richtlijn, en niet artikel 16 ervan, dat betrekking heeft op het vrij verrichten van diensten en is opgenomen in hoofdstuk IV van deze richtlijn.

51 In dit verband hangt het antwoord op de vraag of een situatie onder de bepalingen van deze richtlijn die betrekking hebben op het vrij verrichten van diensten valt, dan wel onder die betreffende de vrijheid van vestiging, af van de mate van duurzaamheid van de vestiging van een marktdeelnemer in de betrokken lidstaat, zoals blijkt uit artikel 4, punt 5, van richtlijn 2006/123. In casu volstaat het op te merken dat uit het aan het Hof overgelegde dossier blijkt dat Penny Market, die is opgericht door de Duitse voedingsmiddelendistributiegroep REWE, sinds 1996 actief is op de Hongaarse markt en daadwerkelijk, duurzaam en ononderbroken in de zin van artikel 4, punt 5, van richtlijn 2006/123 een economische activiteit als bedoeld in artikel 49 VWEU, namelijk detailhandel, uitoefent.

52 Bijgevolg moet worden geoordeeld dat de verwijzende rechter met zijn eerste vraag in essentie wenst te vernemen of artikel 14, punt 1, en artikel 15 van richtlijn 2006/123 aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een regeling van een lidstaat die, gelet op een gevaarlijke situatie, detailhandelaren in voedingsmiddelen met een jaaromzet van meer dan 2 500 000 EUR op straffe van een geldboete verplicht om gedurende een bepaalde periode voor bepaalde categorieën producten een brutokleinhandelsprijs toe te passen die ten minste 15 % lager ligt dan de laagste brutokleinhandelsprijs die zij in de voorafgaande 30 dagen hebben toegepast, en om gedurende die periode steeds over minimumhoeveelheden van bepaalde producten te beschikken.

53 Wat meer in het bijzonder artikel 14 van richtlijn 2006/123 betreft, deze bepaling bevat een absoluut verbod op discriminerende eisen.

54 Zo blijkt uit punt 1 van artikel 14 dat de lidstaten de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit op hun grondgebied niet afhankelijk mogen stellen van discriminerende eisen die direct of indirect verband houden met de nationaliteit of, voor ondernemingen, met de plaats van de statutaire zetel.

55 Hieruit volgt dat artikel 14 niet alleen zichtbare discriminatie op grond van de plaats van de zetel van vennootschappen verbiedt, maar ook alle verkapte vormen van discriminatie die door toepassing van andere onderscheidingscriteria in feite tot hetzelfde resultaat leiden (zie in die zin arrest van 3 maart 2020, Tesco-Global Áruházak, C-323/18, EU:C:2020:140, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 Bovendien heeft het Hof reeds geoordeeld dat zowel uit de bewoordingen van artikel 14 als uit de algemene opzet van richtlijn 2006/123 voortvloeit dat de in dat artikel 14 opgesomde eisen niet kunnen worden gerechtvaardigd (arrest van 23 februari 2016, Commissie/Hongarije, C-179/14, EU:C:2016:108, punt 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

57 Dienaangaande heeft het Hof met name opgemerkt dat een dergelijk verbod, dat geen ruimte laat voor enige rechtvaardiging, ertoe strekt bepaalde beperkingen van de vrijheid van vestiging die volgens de wetgever van de Unie en de rechtspraak van het Hof erg negatieve gevolgen hebben voor de goede werking van de interne markt, stelselmatig en snel op te heffen, en dat het met dit verbod nagestreefde doel dus in overeenstemming is met het VWEU (arrest van 23 februari 2016, Commissie/Hongarije, C-179/14, EU:C:2016:108, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

58 Het staat weliswaar aan de verwijzende rechter om te bepalen of de in besluit 162/2023 bedoelde maatregelen indirecte discriminatie vormen van vennootschappen met zetel buiten Hongarije, maar het Hof is, teneinde deze rechter een nuttig antwoord te verschaffen, bevoegd om hem op basis van de stukken van het hoofdgeding en de ingediende schriftelijke en mondelinge

opmerkingen aanwijzingen te geven die de nationale rechter in staat kunnen stellen uitspraak te doen (zie in die zin arrest van 1 oktober 2015, Trijber en Harmsen, C-340/14 en C-341/14, EU:C:2015:641, punt 55 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

59 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat alle handelsvennootschappen die actief zijn in de detailhandel in voedingsmiddelen met een netto-omzet van minder dan 1 miljard HUF (ongeveer 2 500 000 EUR), die niet onder § 1, lid 2, punt 2, van besluit 162/2023 vallen, handelsvennootschappen in handen van Hongaarse personen zijn, terwijl alle distributeurs die in handen zijn van niet-Hongaarse personen onder deze bepaling vallen.

60 Benadrukt moet worden dat de omstandigheid dat dergelijke maatregelen hoofdzakelijk gevolgen hebben voor ondernemingen die in handen zijn van niet-Hongaarse personen, niet kan aantonen dat deze maatregelen niet zijn gebaseerd op een neutraal en relevant criterium, en dat die omstandigheid op zichzelf beschouwd geen discriminatie kan vormen (zie in die zin arrest van 3 maart 2020, Tesco-Global Áruházak, C-323/18, EU:C:2020:140, punt 70 en 72).

61 De Commissie heeft er in de loop van de procedure voor het Hof evenwel op gewezen dat Hongaarse detailhandelsvennootschappen met een aanzienlijke omzet in de praktijk ontsnappen aan de toepassing van de in het hoofdgeding aan de orde zijnde regeling, aangezien, ten eerste, deze vennootschappen een franchisenetwerk exploiteren waarvan de omzet niet bij elkaar wordt opgeteld om te bepalen of de in die regeling vastgestelde drempel is overschreden, en, ten tweede, die regeling uitsluitend van toepassing is op handelaren die onder een bepaalde code van de statistische nomenclatuur van economische activiteiten vallen, terwijl twee van deze vennootschappen die de grootste winkelketens vormen die in handen zijn van Hongaarse personen, hun activiteiten uitoefenen onder een andere code van deze nomenclatuur.

62 Het feit dat een groep winkels waarvan de totale omzet de in besluit 162/2023 vastgestelde drempel overschrijdt, wordt geëxploiteerd in de vorm van een franchisenetwerk of dat deze groep de activiteit van detailhandel in voedingsmiddelen uitoefent op grond van een andere code van voormelde nomenclatuur dan die bedoeld in dat besluit, kan niet betekenen dat deze groep zich, gelet op de doelstellingen van dat besluit, niet in een situatie bevindt die vergelijkbaar is met die van een groep winkels die centraal wordt geëxploiteerd of haar activiteit uitoefent op grond van de code van de nomenclatuur als bedoeld in dat besluit.

63 Zou worden bevestigd dat de door de Commissie aangevoerde elementen daadwerkelijk overeenstemmen met de situatie in het hoofdgeding, wat de verwijzende rechter dient na te gaan, dan zouden de onder besluit 162/2023 vallende maatregelen dus moeten worden geacht een door artikel 14 van richtlijn 2006/123 verboden indirecte discriminatie te vormen.

64 Gesteld dat de verwijzende rechter uiteindelijk vaststelt dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde regeling niet discriminerend is, dan moet een dergelijke regeling in elk geval worden geacht een eis te bevatten die overeenkomstig artikel 15, lid 2, onder g), van deze richtlijn moet worden beoordeeld, wat impliceert dat zij slechts ten uitvoer kan worden gelegd indien zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 15, lid 3, ervan.

65 Volgens punt c) van deze bepaling kan een nationale maatregel slechts aan deze voorwaarden voldoen voor zover die maatregel met name geschikt is om het ermee nagestreefde doel te bereiken. Zoals de advocaat-generaal in punt 58 van zijn conclusie in essentie heeft opgemerkt, volgt uit de overwegingen in de punten 41 tot en met 43 van het onderhavige arrest dus dat een regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, in strijd is met die richtlijn.

66 Gelet op een en ander moet op de eerste vraag worden geantwoord dat artikel 14, punt 1, en artikel 15 van richtlijn 2006/123 aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een regeling van een lidstaat die, gelet op een gevaarlijke situatie, detailhandelaren in voedingsmiddelen met een jaaromzet van meer dan 2 500 000 EUR op straffe van een geldboete verplicht om gedurende een bepaalde periode voor bepaalde categorieën producten een brutokleinhandelsprijs toe te passen die ten minste 15 % lager ligt dan de laagste brutokleinhandelsprijs die zij in de voorafgaande 30 dagen hebben toegepast, en om gedurende die periode steeds over minimumhoeveelheden van bepaalde producten te beschikken.

Kosten

67 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de verwijzende rechter over de kosten heeft te beslissen. De door anderen wegens indiening van hun opmerkingen bij het Hof gemaakte kosten komen niet voor vergoeding in aanmerking.

Het Hof (Derde kamer) verklaart voor recht:

1) **Verordening (EU) nr. 1308/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 tot vaststelling van een gemeenschappelijke ordening van de markten voor landbouwproducten en tot intrekking van de verordeningen (EEG) nr. 922/72, (EEG) nr. 234/79, (EG) nr. 1037/2001 en (EG) nr. 1234/2007 van de Raad, zoals gewijzigd bij verordening (EU) 2021/2117 van het Europees Parlement en de Raad van 2 december 2021,**

   moet aldus worden uitgelegd dat

   zij zich verzet tegen een regeling van een lidstaat die, gelet op een gevaarlijke situatie, detailhandelaren in voedingsmiddelen met een jaaromzet van meer dan 2 500 000 EUR op straffe van een geldboete verplicht om gedurende een bepaalde periode voor bepaalde categorieën producten die binnen het toepassingsgebied van deze verordening vallen, een brutokleinhandelsprijs toe te passen die ten minste 15 % lager ligt dan de laagste brutokleinhandelsprijs die zij in de voorafgaande 30 dagen hebben toegepast, en om gedurende die periode steeds over minimumhoeveelheden van bepaalde producten te beschikken.

2) **Artikel 14, punt 1, en artikel 15 van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt**

   moeten aldus worden uitgelegd dat

   zij zich verzetten tegen een regeling van een lidstaat die, gelet op een gevaarlijke situatie, detailhandelaren in voedingsmiddelen met een jaaromzet van meer dan 2 500 000 EUR op straffe van een geldboete verplicht om gedurende een bepaalde periode voor bepaalde categorieën producten een brutokleinhandelsprijs toe te passen die ten minste 15 % lager ligt dan de laagste brutokleinhandelsprijs die zij in de voorafgaande 30 dagen hebben toegepast, en om gedurende die periode steeds over minimumhoeveelheden van bepaalde producten te beschikken.

ondertekeningen